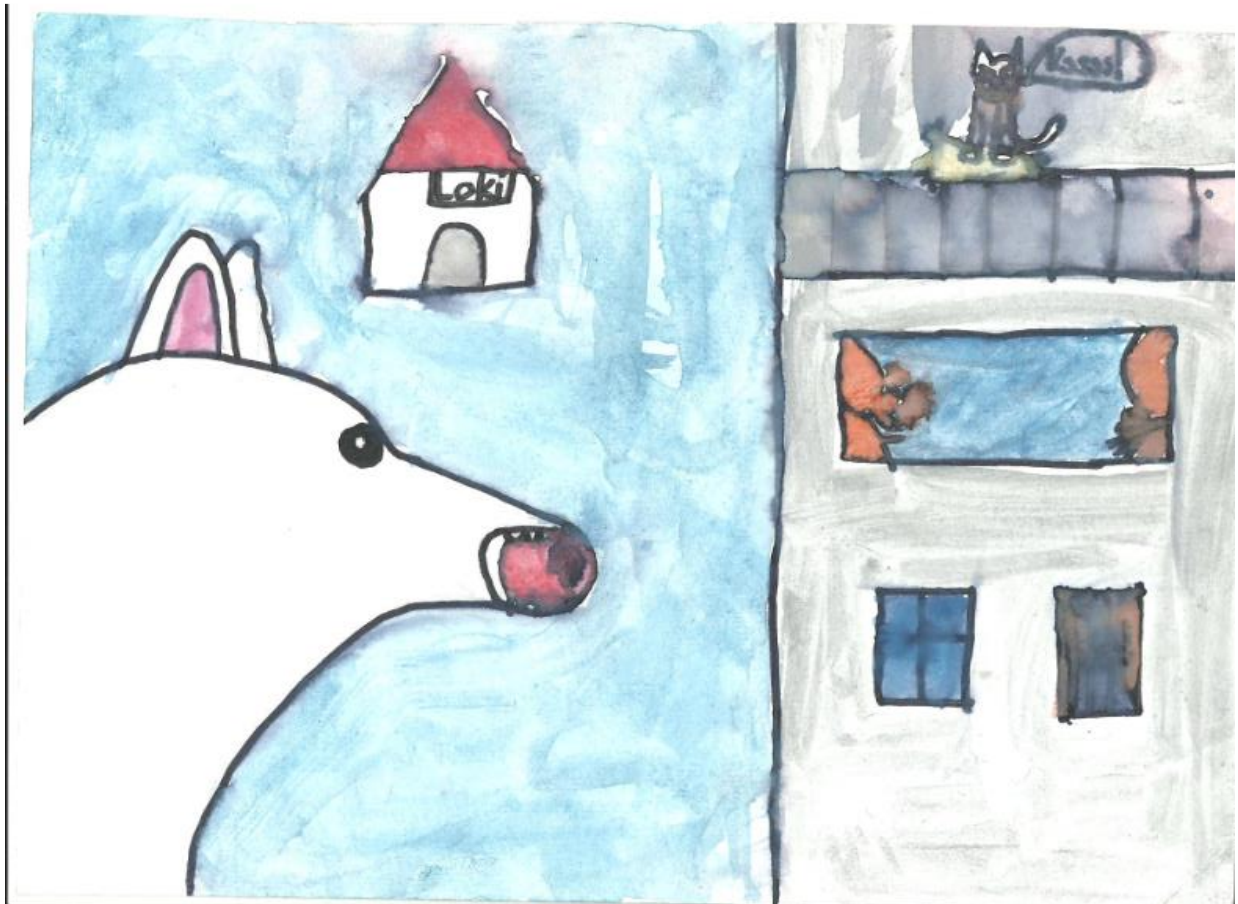

AVANTURE MALOG LOKIJA

Ja sam mali psić samojed Loki,
Jako volim jesti smoki!
Snježno sam bijele boje,
Jako sam ponosan na pahuljasto
ruho svoje.
Jako dobru obitelj imam,
Često lijepe snove ispred kamina
snivam.

Paze me, maze me,
Finom hranom hrane me.
Ipak, oni stalno nešto rade,
A i u vrtu često sade.
Kada im pokušam pomoći,
Ne završi baš dobro
Pa vani u kućici spavam po noći.

Tu je i jedna mačka što gleda me
s balkona,
Nije baš prijateljski nastrojena
ona.
Kad god je pozovem na igru ona
sikne,
Poput lava kada rikne.
Mali sam još i igru volim,
Zbog toga sve lijepo molim
Da loptica mi puno bace
I da zavole me sve iz susjedstva

mace

Jednoga dana bio sam vani tako,
Radeći ono što radio bi svatko.
U dvorištu blago kopajući tražio,
Ali Već sam cijelo dvorište
pretražio.
Malo se po travi valjao,
A onda se i dobro naspavao.
Malo se s leptirićima družio,
Na lopticu mislio,
A onda se i maci na dosadu
potužio.
Odjednom, krasan prizor sam
ugledao...

Što je to? Loptica? Je li to loptica?

Moram uloviti lopticu!

Istrčao sam na ulicu i potrčao za tom prekrasnom crvenom lopticom.

Trčao sam, trčao, niz nizbrdicu se spustio,

U par ulica skrenuo

I lopticu napokon ulovio!

To! Napokon! Najbolji lovac u gradu, gledajte me svi

Ali... Gdje su svi? Gdje sam ja? Gdje je moj dom?

Pa ovdje svaka ulica izgleda jednako! U kojem smjeru da krenem?
Kako da se vratim?

Odjednom začujem neko šuškanje u grmu iza mene.

Nisam neka kukavica, ali ipak sam ja još mali psić i ne želim da me pojedu divlje zvijeri!

Tada je iz grma izašla neka čudna mala životinja s iglicama po cijelom tijelu. Kada sam je krenuo ponjušiti, njuškica me zaboljela.

„Tko si ti i zašto mi ne želiš biti prijatelj?“ – uskliknuo sam.

„Ja sam jež i od mene bolje bježi!“

„Znate li Vi, gospodine Jež, gdje je moj dom?“

„Kako bih ja to znao, makni mi se s puta, čupavi stvore što ovuda luta.“

Neprirodna neka životinja, moram pronaći nekoga tko će mi pomoći!

Išao sam malo dalje i vidio neke
ptice,
Rekle su da se zovu lastavice.
Pitao sam ih znaju li gdje mi je
dom,
No one su samo nastavile dalje
po svom.
Njima su to vjerojatno samo
besmislice,
Ipak one nemaju dom, već su
ptice selice.

Što ću ja sada,
Već je kasno i mrak pada.
Dao bih sada tisuću smokija
Samo da domu netko vrati,
mene, Lokija.
Samo želim natrag domu svom,
Razmišljati mogu samo o tom.

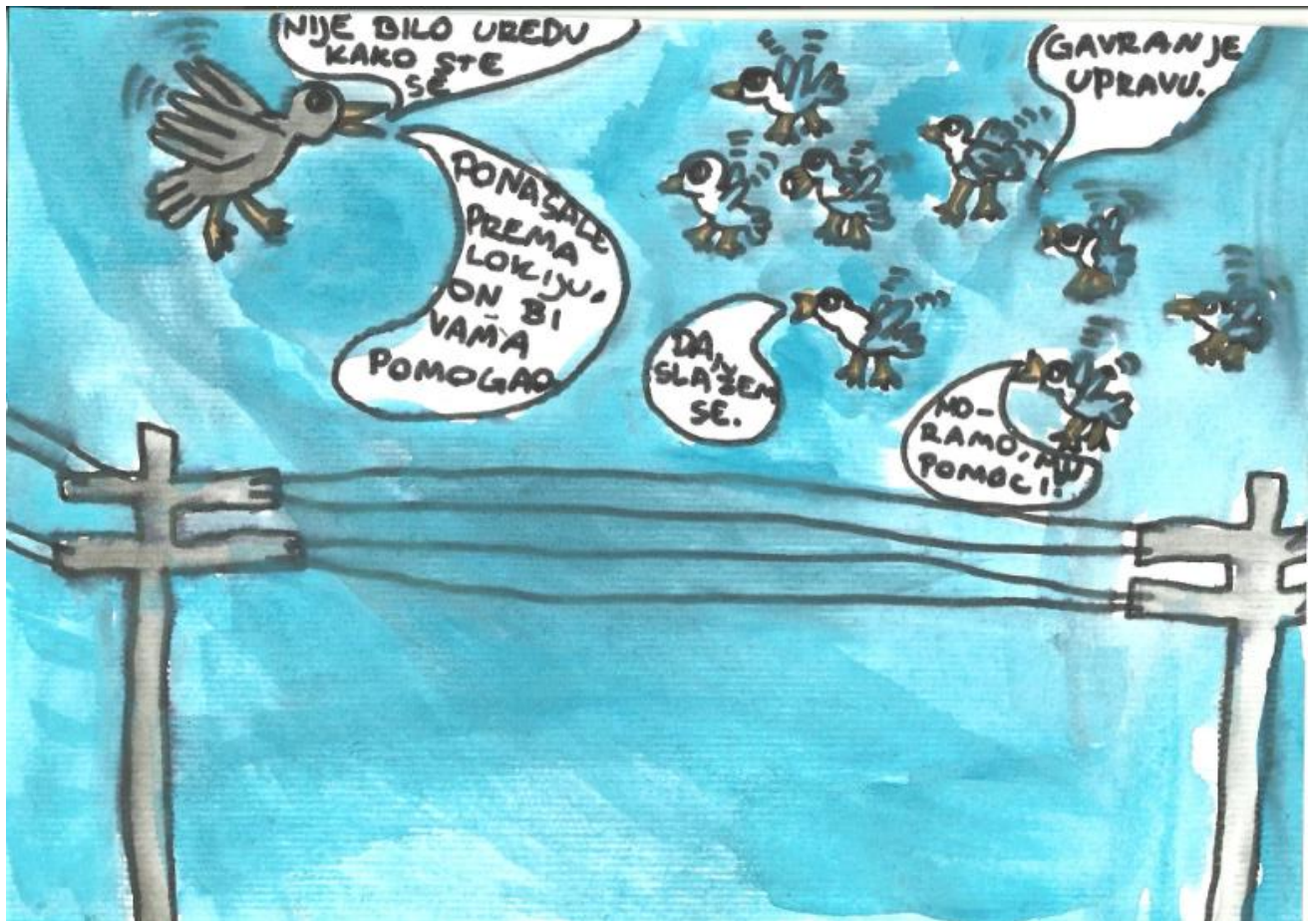

Već duže vrijeme Lokija je iz
visine
promatrao jedan gavran
i sletio pokraj ježa na balvan..

Rekao mu je tada
da mu ponašanje i nije baš
najbolje
i s balvana sletio brzo dolje.
Stao je ispred njega i rekao mu:
Bit će svega!

Lokiju sad naša pomoć treba.
Ti kreni brzo iza njega,
a ja ću ga pratiti s neba.

Prvo idem lastavice urazumiti,
a ti se nemoj izgubiti.
Samo ga nastavi pratiti,
ja ću se odmah vratiti.

Odletio gavran u svodu plavog neba
i objasnio lastavicama kako se ponašati treba.

Projurile lastavice
i gavran zajedno s njima.
Sve bliže su Lokiju,
a jež kasni za svima.

Savjete mu dijele sad:

Hajde ježu požuri

i do Lokija dojuri.

Tako ćemo skupa biti svi

i Lokiju najbolje pomoći.

Jež ih je poslušao.

Stvarno je požurio

i prije svih do odredišta dojurio.

Dok je Loki sjedio zamišljeno
i tužno na panju,
začuo je šuštanje u granju.
Ispred njega pojavio se bodljikavi stvor
koji se spetljao u čvor.

Lokiju na lice izmamio je osmijeh
i taman kad je jež iz čvora izašao,
gavran je s lastama pred njih sišao.

Ježu je zbog prijašnjeg ponašanja bilo žao,
pa je to i izrekao.

Loki je ispriku spremno prihvatio
i da jež nije tako zao,
tada je uvidio i saznao.

Zatim je gavran rekao:

Loki, sad idemo na put, u bijeli svijet.

Naći ćemo tvoj dom

i sve će opet biti po starom.

Lastavice put najbolje znaju,

jer se nebom stalno igraju.

Put do kuće sad su znali,
pa su usput i malo zapjevali.

zamišljamo da pod nogama nam
je već naš kućni prag.

Pjesmica za povratak:

Na put krenuli smo mi
i sada sretniji smo svi.

Lijep je i sunčan dan,

Smislili smo dobar plan.

Putu držimo se mi,

da ne postanemo Crvenkapica
svi.

Put pred nama dug je sad,

Uz veselu pjesmu lastavice nas
po putu vode,

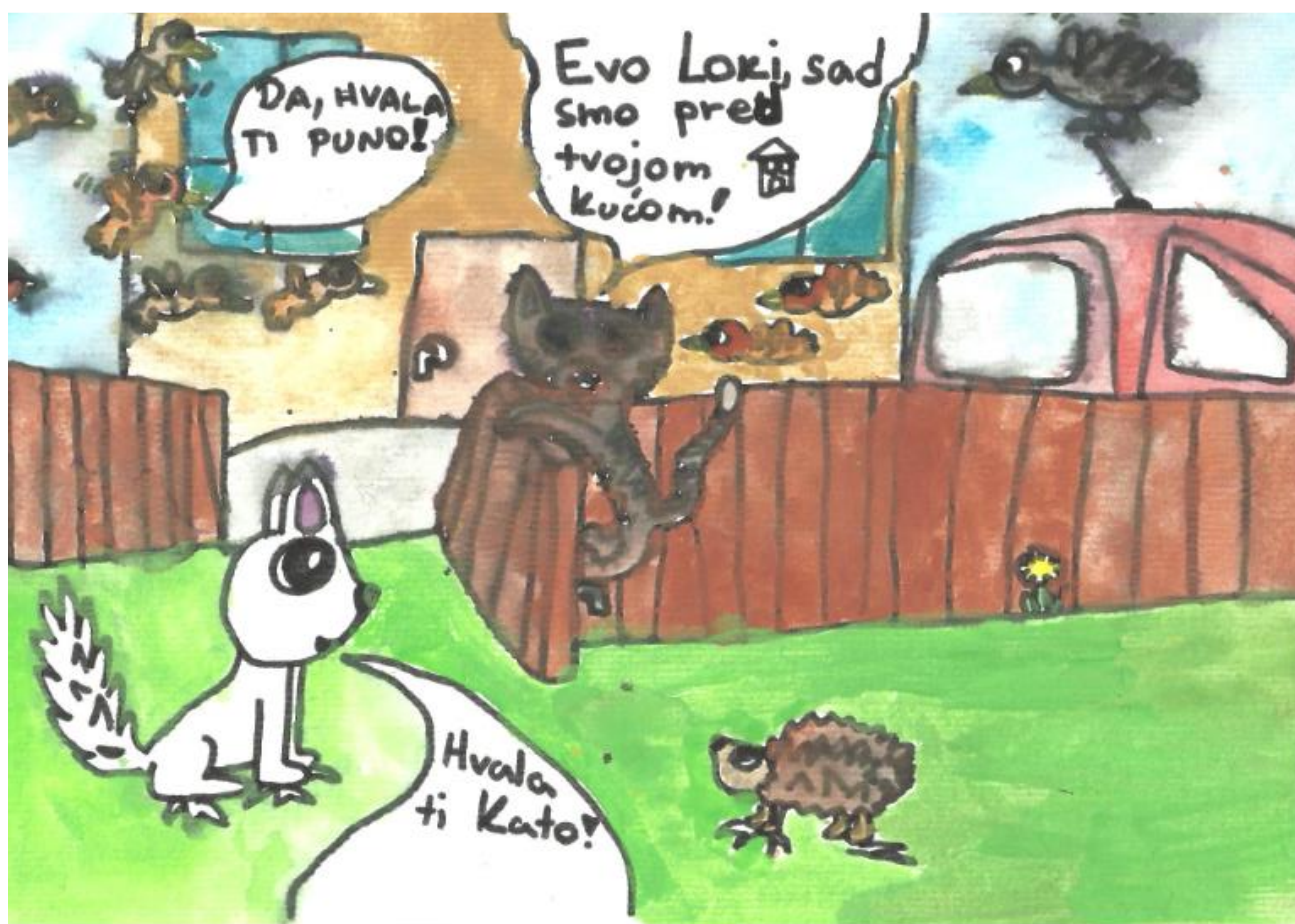
a svi ostali za njima ponosno
hode!

Gavran odjednom upita Lokija:

Bližimo li se domu tvome?

A Loki odgovara:

Ovu ulicu dobro poznajem,
tu je već sve po mome!

S prozora ih gledala maca Kata.

Pridružila im se i otvorila

Lokijeva dvorišna vrata.

Sad je potpuno sretan Loki,

jer opet s prijateljima jede smoki.

Lastavice, jež i gavran
također se druže s njim
i stvarno su dobar tim!

U vrtu spremno pomažu svi
i uživaju u radu i u zabavi.

**Ovoj pričo-pjesmi sad došao je kraj.
Najvažnije je da je Loki opet sretan,
to znaj!**

Napisali učenici 3.b i 3.c razreda pod vodstvom učiteljica: Petre Jurković
i Ivane Šutak.